

15th February 1955]

The amendment was, by leave, withdrawn.

The Preamble and clauses 1 and 2 were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Sir, I move—
‘ That the Bill be passed into law.’ ”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the South Kanara Cultivating Tenants Protection (Amendment) Bill, 1955 (L.A. Bill No. 3 of 1955), be passed into law.’ ”

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

(2) THE MADRAS PLANTATIONS AGRICULTURAL INCOME-TAX BILL, 1954 (L.A. BILL NO. 30 OF 1954).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Speaker, Sir, I beg to present the report^a of the Select Committee on the Madras Plantations Agricultural Income-tax Bill, 1954 (L.A. Bill No. 30 of 1954), and move—

‘ That the Bill as amended by the Select Committee be taken into consideration.’ ”

“ A Select Committee to consider the Madras Plantations Agricultural Income-tax Bill, 1954, was appointed by this Assembly on 9th August 1954. The Committee resolved to hear representations regarding the Bill from persons interested in it and accordingly at its meeting on 28th October 1954, heard representations from associations and persons interested in the Bill. It also decided that it should inspect some of the plantations in the State so that the members might have first-hand knowledge of the conditions prevailing in the estates and accordingly some of the members of the Committee visited a few plantations in the Nilgiris district on 21st and 22nd October 1954.

“ This Bill, as you are aware, is intended not only to bring in additional revenue to Government but also to see that there is some progression and equity in the method of taxation on agricultural incomes. Some of the members of the Committee opposed the measure on the ground that it is not proper to make a discrimination by levying agricultural income-tax on plantations alone leaving agricultural income from other sectors free from such tax. Some others opposed it on the ground that the industry was overburdened with tax and that the plantation industry had just recovered from a slump and that any fresh taxation would not only hamper but cripple the growth of the industry, thereby reducing the dollar earnings of this country. The majority of the committee did not however agree with these contentions and was of the opinion that the provisions in the Bill as amended by the Committee fully achieve the objects which the Bill had in view. The provisions

[Sri M. A. Manickavelu] [15th February 1955]

of the Bill were subjected to a very careful scrutiny by the Select Committee. This has resulted in several changes being made in the Bill. I would like to mention some of the more important changes.

“ As this is the first time the tax is being levied on agricultural income, it was considered that it would be better that super-tax was not levied and accordingly the provision for the levy of super-tax has been omitted.

“ As it would cause great hardship if the thousands of small owners cultivating small extents of plantations were required to maintain accounts, planters owning not more than 5 acres in extent if used for growing ten or not more than 15 acres in extent if used for growing any other crop have been completely exempted from the payment of agricultural income-tax.

“ Persons owning not more than 20 acres and not less than 5 acres in the case of tea and not more than 60 acres and not less than 15 acres in the case of other crops have been given the option to compound the agricultural income-tax at the concessional rates specified in part II of the schedule which has been substituted by the Committee for the old Part II relating to super-tax.

“ In view of the decision not to impose any super-tax it was considered that the maximum rate of agricultural income-tax should be raised to 5½ annas.

“ The Government of India have pointed out that no agricultural income-tax can be levied on dividends received by the shareholder of a plantation company and this is supported by certain judicial decisions. Hence the Government can tax the income of the company collectively and not the shareholder individually. On the same analogy, it was considered that a joint family might also be dealt with as a unit and that no special concession need be shown to its members. Liberal concessions have also been allowed in the matter of computing the agricultural income-tax such as by allowing for deduction for replanting expenses, interest on amounts borrowed for current expenditure subject to certain limits and bonus paid to workers.

“ It was considered necessary that the agricultural income-tax authorities should have power to impound and retain in custody books of account, etc., and provision has been made accordingly. Power has also been taken to make provisional assessments in advance of regular assessments. As filing an application to the High Court was a laborious process and might cause a lot of inconvenience to the public, it was considered that, instead, provision should be made for filing revision petitions to High Court as in the General Sales Tax Act.

“ The plantations have been exempted from the levy of surcharge under the Madras Land Revenue (Surcharge) Act, 1954.

15th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

“ The other changes have all been set out in the report of the Select Committee and I need not enumerate them.”

MR. SPEAKER :—“ Discussion on the Bill will take place after lunch.”

The House will now adjourn for lunch and meet again at 3 p.m.

(After lunch—3 p.m.)

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member Sri K. P. Gopalan will initiate the debate.”

* SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Speaker, Sir, this Bill has been scrutinized by a Select Committee and the Report of that Committee has been placed before this House. I have read the Report very carefully and I find that the Government have not come forward to tax the richer people, that is, the plantation owners who derive big profits. Even when this Bill was introduced in this House, the Hon. Revenue Minister was not defending it very vehemently. The Revenue Minister and the Finance Minister always used to say that the Communist Party was opposed to the Congress Government and that it wanted to oppose any taxation measure that the Government might bring forward. Really it is not the case. There is a difference between the policies of the Communist Party and the Congress Party so far as this Bill is concerned. Whenever the Government want to tax the people, we want to know whom they are going to tax and on what classes of people they are going to impose the tax, whether on the rich or on the poor. We are not against the Government in taxing the very rich people. So, when the Bill for the collection of a betterment contribution came up for discussion in this House, the Communist Party wanted that all peasants owning five and less than five acres of land must be exempted from the provisions of that Bill. But the Government did not accept that suggestion. So, I want to state now that we are not opposed to all measures of taxation. We know that a Government cannot be run without taxation. But the point is whether that taxation is going to trouble the poor people or the rich people and for what purpose the proceeds of that tax are going to be used. In this respect there is a difference between the policies of the Congress Party and the Communist Party. That is why from the very beginning we have been arguing in this House that we support the introduction of agricultural income-tax instead of land revenue. As a result of it and as a result of public agitation outside and representations from the various labour and public organizations, the Government at last came forward with a Bill of this kind and in that they accepted the principle to tax the rich, not fully but in part. So, on principle, we decided to support this Bill.

(Deputy Speaker in the Chair.)

“ When this Bill came up before this House for the first time, I remember the main opposition came from the Congress benches. I do not say all the members of the Congress Party opposed this

[Sri K. P. Gopalan] [15th February 1955]

Bill. Some Members of the Congress Party representing the monopoly capitalist interest, representing even the European capitalist interest which has a hold on the country even now and which is making huge profits out of this industry, opposed this measure. The interests of those people are safeguarded in this Assembly by opposition to this Bill from the Congress benches. If I remember aright, even the Hon. Minister for Revenue said that some Congress members opposed this measure. He further said that the hon. the Leader of the Opposition had explained everything and there was no need for him to explain further. Then, the hon. the Leader of the Opposition said that this Bill should not be sent before a Select Committee. If it was sent before a Select Committee, he said, so many forces will begin to work and Government would water down many of the provisions of the Bill. But Government carried the motion to refer the Bill to a Select Committee. After seeing the Bill as redrafted by the Select Committee, I feel what the hon. the Leader of the Opposition said was very correct. Our party has correctly understood the mind of the Congress Party. I can prove this by facts.

“ In the Bill originally presented to the Assembly there was a provision to levy super-tax on plantation owners getting a profit of more than Rs. 25,000. It was a direct tax and it went up to $10\frac{1}{2}$ annas in the rupee. That provision is not found in the Bill that has emerged from the Select Committee. That provision has been taken away. Who are the people, I would like to ask, who gets profits of more than Rs. 25,000 in these plantations. There will be only one, two or three native planters who get such profits. The others are European, British planters who have come to our country and exploited our people, smashed the economic structure of this country, and enslaved the people of our country. They send the huge profits earned from this industry to their country. They are even now standing in the way of the industrialization of our country. They are standing against the interests of our country. By taking the Bill before the Select Committee Government have effected one big change in the original Bill, they have taken away the clause relating to payment of super-tax. By this I can only understand that the Government want indirectly to support the Europeans. This Government are not going to tax the European monopolists in our country and get money to utilize it for the welfare of the State.

“ Sir, this is one side of the picture. Another side of the picture is, Government have exempted from payment of tax owners of estates with five acres and less of tea, and 15 acres or less of rubber and other plantations. Now let us consider the case of these small estate owners. Government are indirectly supporting the bigger monopolists in the industry. What is their attitude towards the smaller estate owners? I know there are very many small owners who own 10 acres of tea and 20 acres of coffee and other plantations. The European owners pay only Rs. 1-8-0 per acre. Sometimes they pay even 10 annas or eight annas per acre. Very often they get these lands on lease for hundred years or 99 years. The

15th February 1955] [Sri K. P. Gopalan]

small owners pay a land revenue of Rs. 2, 3 or even Rs. 4 per acre. These small owners depend on bigger companies. Take the Nilgiri Estates for instance. It is the Parry and Co., which owns that estate. There are many smaller estates under them, who sell their leaves to that company. If these smaller owners go to them with their leaves for powdering from factories they demand a bigger charge. So these small owners cannot compete with the bigger companies. Thus these small owners are ruined every day. Again these small people borrow money from the bigger estate owners and run their estates. Have Government done anything to protect these small owners, from this competition of the monopolists? That is the thing we must consider.

" From this we can understand the policy of the Government. They do not take a lenient view of the small owners but when the question of plantation owners who get more than Rs. 25,000 profit, comes they levy a flat rate of only $5\frac{1}{2}$ annas in the rupee. The rate is the same for a planter who gets a profit of Rs. 10 lakhs, for a planter who gets a profit of one lakh of rupees and also for a planter who gets a profit of Rs. 50,000. Hence I say categorically that though this Congress Government say on the floor of this Assembly that they want to tax the richer people for the benefit of the country and the State as a whole, this Bill proves that it is not the policy of the Government. I know at the Avadi Session of the Congress in speeches made supporting the creation of a Socialist pattern of society, it was said that the state structure must be developed.

" Sir, only if the Government industrialize the country, they will be able to strengthen the state structure and set up a Socialist State. This is the lead given by the Congress Party at the Avadi Session. But the Government are not going to take up that lead. They are not going to confiscate the British properties in our country. Even during the election time the Congress Party promised the electorate that they would confiscate them. So far they have not carried out that promise. I want to know whether they are prepared to drive out the British planters from this country? They are making huge profits in this country. In this connexion, I would like to refer to what our Deputy Leader, Sri Kalyanasundaram, has stated in his Dissenting Minute. This is what he has stated—

3-20
p.m

' Let us take another case, viz., the Chembra Peak Estates, Limited. Its authorized capital in 1944-45 was only Rs. 3,73,360. But by 1947-48, they have been able to increase their issued capital to nearly Rs. 10 lakhs by "ploughing back" the profits and not by additional investment. In the course of ten years, between 1940 and 1950, this company has made a net profit of more than Rs. 21 lakhs, i.e., more than six times the original investment. All these figures are on the basis of the balance sheet submitted by the companies themselves.'

Sir, this is the one instance where private companies are making huge profits and taking them out of this country. The hon. Deputy Leader of the Opposition will cite so many instances like this, and prove that the plantation industry as a whole are making huge profits. In that dissenting minute the words 'ploughing back'

[Sri K. P. Gopalan]

[15th February 1955]

have been used. What does they mean? They mean that the plantation owners want to cheat both the workers and the Government. They cheat the Government by showing in their accounts less profits so that they may not pay more income-tax. They cheat the workers by denying more amenities by asking their shareholders to increase their share by investing or ploughing back their profits. Thus they want to cheat the Government, the workers and the general public. But they will argue that they are giving more amenities to the workers and therefore they are not in a position to pay more tax. It is a very absurd argument. It is a very wrong argument. It does not stand to reason. They can provide more amenities to the workers out of their huge profits. Tax will be levied on profit after meeting all the expenditures including those given to workers. This argument is advanced mostly by European planters.

“ Now I want to bring to the notice of the House the fact that 40 per cent of the tea produced in the world is produced in this country. Rupees 78 crores have been invested in the tea industry alone. 60.4 per cent of the total acreage of land brought under tea cultivation are owned by British capitalists. Every year they export 420 million pounds of tea from this country. Last year it was increased by 25 per cent. Now it is the boom period for the tea. The price of tea has increased very much. Formerly the price of one pound of tea was Rs. 1-9-0 and now it is between Rs. 3-9-0 and Rs. 3-10-0. In England it is sold at Rs. 5-4-0 per lb. So, they are making very good profit. But look at the condition of the plantation workers. They are in a deplorable condition. I have got connexion with the plantation labour movement and I am the President of the Plantation Labour Union in Wynaad. About three weeks ago, I visited an estate near Nilambur in the Ernad taluk. There I had seen with my own eyes that about 42 workers were living in a very small hut. It is very difficult for them to live in such small huts where even cattle cannot live. One worker actually came and told me that once or twice in a month, he used to run away from the estate. I asked him why he should run away. He replied that he was getting only four annas and three pies a day and he was not able to purchase even a dhoti and a shirt out of the amount and therefore he had to be away from the estate for two days to earn more money for that purpose. This is the living condition of the plantation workers. They are not provided with good housing accommodation or medical facilities or for that matter other amenities. We got our independence about eight years ago and yet the workers are treated like cattle by European planters and capitalists. I need not state that thousands and thousands of workers have met with death owing to malaria and under-nourishment from these estates and it is on their bones and flesh big bungalows are erected and seen in the estates. I know that in most of the estates the minimum wages fixed by the special tribunal for plantation workers are not being paid. I speak of all these things in connexion with this Bill because the Government's duty is not only to tax the people but they must also know how the people live and

15th February 1955] [Sri K. P. Gopalan]

particularly how the workers live in the plantations. I also know that the big organization of planters in South India known as the United Planters' Association of South India which is running its organization just like a Government. The United Planters' Association of South India consists of big and small plantation owners. Leading European monopolists in United Planters' Association of South India are exporting capital from this country and it is only these European planters who are going to be benefited by this legislation. I want to appeal to the Congress Members and to other patriotic people to say whether it is justifiable on the part of the Congress Government to bring in a measure which will benefit the European planters who have enslaved the country and who have upset our economic structure and who are even now exploiting the workers and treating them as animals and beasts.

"I want to suggest to the Government that for incomes over Rs. 25,000 there should be a graded levy of tax up to 10 annas or $10\frac{1}{2}$ annas. Plantation owners possessing 10 acres of tea and 30 acres of coffee, rubber or other plantations should be exempted from any taxation. Thirdly, I want to suggest that the State Government should ask the Central Government to give them a portion of the export duty on tea, etc., just as the Central Government are giving a portion of the export duty on jute to the West Bengal Government. If the Government accept this suggestion, I am sure we would be getting a large amount of money which could be used for the benefit of the people of our State, for starting new industries, unemployment insurance schemes and small cottage industries. I hope the Government would seriously consider these suggestions.

"Till, recently, the plantation owners were giving a bonus of $8\frac{3}{4}$ per cent to the workers. Now they have decided to give only $6\frac{1}{4}$ per cent bonus to the rubber estate workers and 10 per cent to the tea estate workers. While they are making huge profits, the planters are denying the just demands of the workers. I do not therefore understand why this Government should be lenient to big planters and why they should be afraid of taxing the richer classes and these monopolist capitalists including the European capitalists. I am sure the Communist Party will give its support to the Government if they decide to tax the monopolists for the benefit of the poor. The arguments put forward during the discussion on the last occasion by the Leader of the Opposition, Sri P. Ramamurthi, thoroughly go to defend the Bill brought forward by the Hon. Minister for Revenue and I do not want to repeat them here.

"The Congress are now trumpeting forth that they stand for socialism and I submit that this is a test case for the Government of Madras to show to the public that they really stand for socialism. I therefore request the Government to pass this Bill into an Act with as many radical changes as possible to make it a popular Bill so that both the Government and the people may benefit from it. With these words, I resume my seat."

SRI K. T. RAJU :—"On a point of order. கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது முக்கியமான மசோதாவைப்பற்றி விவாதிக்கிறோம். இப்பொழுது கனம் முதலமைச்சர் இங்கு இருக்கவேண்டாமா?"

[15th February 1955]

DEPUTY SPEAKER :—“லோகல் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் மந்திரி இருக்கிறார். அவருக்கும் கூட்டுப் பொறுப்பு உண்டு, முதலமைச்சர் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.”

* **SRI L. C. PAIS :—**“Mr. Deputy Speaker, Sir, as a member of the Select Committee, I have already submitted my minute of dissent. The points I am raising now are just those points which have been raised in it. I do not want to be misunderstood. I am not questioning the principle that underlies the Bill. If the plantation industries are really making a good income, they have certainly to contribute their mite to the country's exchequer. But my submission to this House is this. Having regard to the big slump in which these industries found themselves for years together, a slump from what they are just emerging, taxing them at very high rates will prejudice the future of these industries to a large extent and will come in the way of replantation and expansion. This is my principal submission to this House and to the Government.

“My objections are two-fold. The first objection is that the rates of taxation adopted are very high and the second is that I object to the manner in which the income is computed for purposes of assessment. I take up the second point first. I would refer in this connection to clause 5 of the Bill which deals with the computation of agricultural income. It states :

‘The agricultural income of a person shall be computed after making the following deductions, namely :

“Therefore certain deductions have to be made and certain allowances have also to be made in the computation of this agricultural income. In regard to this my grievance is that the allowances and deductions which are allowed in the Income-tax Act and the allowances and deductions which are actually made in the Travancore-Cochin Agricultural Income Tax Act are not allowed in this Bill. In this connexion, it may be interesting to remember that practically the entire Bill as it stands today is modelled upon the Travancore-Cochin Act. A number of provisions are taken word for word from this Act but when it comes to the question of computation of income certain very necessary deductions and allowances have been omitted.

3-40
P.m.

“I refer principally to those items which are usually considered as items of legitimate expenditure in every plantation industry. It is just and equitable that these items should be taken into account and deducted when we compute the income. In the original bill no item of interest was sought to be deducted. But on account of the discussions we had in the Select Committee, the clause to deduct one item of interest was added and that is found in clause 5 (k). It says :

‘any interest paid in the previous year on any amount borrowed and actually spent on the plantation from which the agricultural income is delivered.

Provided that the need for borrowing was genuine having due regard to the assets of the assessee at the time :

Provided further that the interest allowed under this clause shall be limited to six per cent on an amount equivalent to twenty-five per cent of the agricultural income from the plantation in that year ;’

15th February 1955] [Sri L. C. Pais]

“ Now, as I said whereas in the Income-tax Act and in the Travancore-Cochin Act, five separate items of interest have been taken into account, in this Bill only one item is included and that, with two provisions. The first proviso limits the interest to six per cent. Supposing, by agreement, a person pays 8 or 9 or 10 per cent. Then is it proper, just and equitable to confine the rate of interest to six per cent?

“ Then again the six per cent allowed is on the amount equivalent to 25 per cent of the agricultural income from the plantation. So while you allow only six per cent, you fix also the maximum limit that could be allowed on account of interest. The relief granted is illusory.

“ I shall proceed now to the five items which are allowed in the Income-tax Act and the Travancore-Cochin Act and which are left out in the present Bill. Government owes an explanation as to why and under what circumstances these deductions are not allowed in the Bill.

“ The first is, ‘ any interest paid in the previous year on any amount borrowed and actually spent ’, that is, any capital expenditure incurred for the benefit of the land from which agricultural income is derived. I may draw attention to the fact that under the Plantation Act of 1951 which has come into operation from 1st April 1954, certain compulsory items of expenditure have to be met such as expenditure on buildings, hospitals, educational institutions and the like. Now, supposing a person incurs debts on account of capital expenditure and pays interest on these debts is not that to be deducted when we compute the income for income-tax purposes? That is my submission. This deduction is found under section 5 (e) of the Travancore-Cochin Act and this is also included in the Income-tax Act. Please see sections 9 and 10. I should like to know on what grounds this particular item is omitted in the present Bill.

“ Secondly, where the land from which agricultural income is derived is subject to a mortgage or capital charge, any interest paid in the previous year in respect of the mortgage or capital charge is deducted. Supposing, a man became indebted years back and the property is mortgaged; he has taken a loan and interest is paid on that loan. Is it not equitable that interest paid on the mortgage should be deducted when we arrive at the net income for computation of agricultural income-tax? The scheme of the forest Act, allows interest on items borrowed only for current expenditure, what about the expenditure incurred in the past? What about the interest payable on existing mortgages? I am referring only to genuine mortgages. It may be said that people have recourse to bogus mortgages. But, what about mortgages executed long before the Income-tax Bill is introduced? If the mortgages are not genuine, there is adequate machinery in the Act to prevent fraudulent deductions.

[Sri L. C. Pais] [15th February 1955]

" The third point is, any interest paid in the previous year on any debt incurred for acquiring land is deducted. Supposing land is acquired with borrowed capital, should not that unpaid purchase money be taken into account and interest on the debt deducted?

" Fourthly, any sum paid in the previous year as interest on agricultural loans taken and expended on land has to be deducted. This is found in the Travancore-Cochin Act and also in the Income-tax Act. I say the principles that are followed in the Income-tax Act have to be followed in this Bill also.

" Lastly, any interest paid on any amount actually spent for reclaiming, improving and cultivating the land from which income is derived should be deducted. This is found in section 5 (1) of the Travancore-Cochin Act and this principle is found in sections 9 and 10 of the Income-tax Act.

" Under these circumstances my simple submission is that allowances and deductions which are usually allowed under the Income-tax Act and which are taken into account and deducted for the purposes of computation of income in the Travancore-Cochin Act also should be taken into account here and should be deducted. The second point I raised in my minute of dissent is that pending the report of the Taxation Enquiry Committee and pending the receipt of the findings of the Expert Committee which has been constituted by the Central Government to go into the whole question of Plantation Industry the proper thing to do would be to assess the income on a sliding scale on an acreage basis and I have suggested the scale. In the evidence adduced before the Select Committee it was stated that Rs. 5 per acre for tea, Rs. 3 per acre for rubber and Rs. 2 per acre for coffee would be a proper surcharge. The point was pressed by me at the meetings of the Select Committee. But somehow or other the prevailing impression in the Select Committee was that the plantation industry was making a colossal profits. Now, I am going to place before you a few facts from which you will understand the real position.

" After all, tea, rubber or coffee industry is not making the big profit which we imagine they do. Let me take the tea industry. It depends upon a foreign market. When a particular industry depends upon a foreign market, naturally, the prices must fluctuate. Some of us might remember that this industry suffered an unexpected crisis in 1952 from the effects of which it is still suffering. It is doing a little better just now and is earning an income. But taking the all-in-all position, the industry has suffered to a large extent.

" The second is rubber. Rubber industry is having a difficult existence and has no competitive position. Some years ago, after a costing survey, the Government were forced to give a tariff protection for this industry. The very fact that the Government were forced to grant tariff protection would mean that this industry cannot stand on its own legs. Any tax at the level mentioned certainly will destroy this industry.

[15th February 1955 [Sri L. C. Pais]

“ Coming to coffee, coffee is entering an agricultural crop. It takes about six or seven years for the plants to yield. A sum of Rs. 2,500 to Rs. 3,500 has to be spent by then. The annual yield is dependent upon the vagaries of monsoon. Right up to 1940, the industry was in a state of chronic depressions. The formation of the coffee board and the coffee pool saved the industry from an utter collapse.

“ The Ministry of Industries and Commerce, Government of India, took upon itself the initiative in directing the marketing operations of the Indian Coffee Board at about the end of 1951. The result was that a large quantity of coffee, which could have been sold in foreign market—and the money would have gone into the pockets of the planters and remained in India—accumulated and deteriorated in quality. Coffee growing industry is one of the most highly taxed agricultural industries. I will give a brief account of how the industry is being taxed to-day. An excise duty is being levied on coffee. Till 1944 there was no excise duty. Over and above that, there is the customs duty. Then, on the first sales by the Indian Coffee Board, sales tax is being levied. The Government of India are levying an export duty of Rs. 62-8-0 per cwt. of coffee exported. This apart, the Government of India are considering a proposal for imposing central income-tax on a portion of the income from coffee on the simple ground that the processing of coffee is not an agricultural operation but involves the process of manufacturing. The Minimum Wages Act has increased the cost of labour to a considerable extent. The Plantation Act of 1951, which came into force from 1st April 1954, imposes a very heavy expenditure necessarily for the construction of hospitals and the provision of medical, educational and other amenities for plantation labour. According to the estimate of the Chairman of the Indian Planters' Association of Jalpaiguri, the new legislation will cost an estate of 270 acres by way of capital expenditure as follows :—

	RS.	A.	P.
Total expenditure	4,44,070	0	0
Expenditure per acre under tea	1,644	11	3
Expenditure per worker	1,480	3	3
Expenditure per pound of tea		2	12 0

The implementation of the provisions relating to lay off of labour in the Industrial Disputes Act adds to the expenditure. My submission is that the industry can expand only if it has enough surplus funds at its disposal after meeting the production expenses and taxes. Even justifiable borrowing and the interest paid on the debts are not admitted. Even granting that an ordinary planter earns a little profit, he will not have the necessary wherewithal for bigger schemes of expansion and replantation. Expansion of the coffee acreage has suffered very badly in 1952. The main reason for the slowing down of expansion or replantation is finance for we have ample land and ample labour, particularly so with the possible ejection of large numbers of experienced workers from Ceylon.

[Sri L. C. Pais]

[15th February 1955]

If the industry is expanded and developed, it can absorb nearly three lakhs of labourers. Having regard to the fact that this industry is doing considerable good to the country by providing employment for a big complement of labour, levying of any more taxes on it will deprive the planters of the little profit which they could profitably use for expanding and replanting the estate.

“ The Government of India have appointed an expert committee to go into the conditions of the plantation industries, especially the cost of production. This committee is touring the different parts of India and only after its report is made public, we will be in a position to know what exactly is the income which these industries are making and what exactly is the cost of production. In my minute of dissent, I have suggested that, pending the report of this committee and the report of the Taxation Enquiry Commission, the levy of a tax on a sliding scale on an acreage basis will be more equitable. Accepting the rates suggested by some of the witnesses in the course of their evidence, I have suggested a flat surcharge at the rate of five rupees per acre in respect of tea and three rupees per acre in respect of coffee and rubber and alternatively a maximum tax of four annas in the rupee for tea, three annas for rubber, two annas for coffee and something still less for cardamom.

“ Unfortunately the Hon. Minister for Revenue is not present to hear me. However I hope that a note will be made of the several points raised by me and that they will be taken into consideration when the matter comes up for further discussion later on.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I have very little to say by way of general remarks in considering the Select Committee Report, and more so because in this case there is a reversal of the functions of the members of the Opposition and the members on the Government side. The Hon. Minister will be called upon to answer mostly the arguments from his own side rather than from our side. The few points that I wanted to say, I have submitted in the form of amendments and I will explain them when they come up for consideration. Of the many Bills that have gone before a Select Committee in recent times, this is the one Bill that has come out with material changes from the original Bill. May be that it is due to the nature of the Opposition which comes mainly from the Government side. It shows one thing that, at least when pressed by their own party-men, the Government are prepared to make concessions, which, I hope, in the near future will be applied to the demands from the Opposition also.

“ We are now experimenting with a new kind of tax. True, we did raise the point that, instead of a tax being levied on land, there must be a graded agricultural income-tax applicable to all lands. Our plea was met by the Government by saying that it would be harassing the agriculturist, who were illiterate and unaccustomed to keeping accounts, if they were asked to submit

15th February 1955]

[Sri M. Narayana Kurup]

regular periodical accounts and that, as a first measure in the direction of imposing agricultural income-tax, they were trying the experiment with plantations.

“ So far so good. We must recognize, as it has often been said, that we cannot undertake development works and planning without sufficient capital resources but the level of taxation in our country is much less than what it is in other countries. If I recollect aright, only 6 per cent of our total national income is realised by the Government, both at the Centre and in the States, by way of taxation whereas in certain other highly developed countries 30 to 33½ per cent of the national income is realised by the Government by way of taxation. It may well be asked why we also should not raise the level of taxation to that degree. But, of course, any student of economics must know that to ask a man earning Rs. 100 to pay Rs. 10 by way of taxation is not the same as asking a man earning Rs. 1,000 to pay Rs. 100 by way of taxation. In technical language the marginal utility of Rs. 10 of an individual who earns Rs. 100 is much more than that of Rs. 100 of a person earning Rs. 1,000. Therefore, when we demand that the level of taxation must be higher, we must bear this important point also in mind. Considering that our national income and standard of living are very low, to ask the Government to raise the level of taxation to the highest point at the initial stage, I would submit, is a wrong policy, and in that light, in future if the Government find that the planters are still making huge profits, they may come forward with a proposal to impose a super-tax on them. I think it was well-advised on the part of the Government that they dropped the imposition of super-tax at the beginning. 4 p.m.

“ Then arguments have been advanced on the floor of the House that we ought to have made a discrimination against foreign capital as compared with Indian or native capital. Opinions may differ. However, we are working under a Constitution and so long as we are working within the four corners of that Constitution, I believe we cannot discriminate between one kind of capital and another. Again, I was surprised to hear that this argument was put forth on the principle of Socialism. A real Socialist cannot countenance the theory of Capitalism, whether it be native Capitalism or foreign Capitalism. Sir, the proverb is well-known, namely, you may prick your eye with a golden needle or a steel needle, but the effect is the same. Therefore, if we want Socialism, we must eschew Capitalism. That is the only thing which we can do and in fighting Capitalism—we know that Capitalists all over the world are alive if we say that we should fight foreign Capitalism, we are fighting only on a front of the same battle or a battle in the same war. Therefore, it is a fallacious argument in the eye of a Socialist, however justifiable it may otherwise be.

“ On one point I wish to lay some emphasis, that is, with respect to the exemption level granted to joint families. Whether we like the joint family system or not, so long as it continues, some provision must be made for the protection of joint families.

[Sri M. Narayana Kurup]

[15th February 1955]

In Malabar we have joint families whose number runs into hundreds though it may not be so in other parts of the State. However, in other parts of the State too there will be a sufficient number. Therefore, while we grant certain concessions and so long as we recognize the system of joint family holding, the exemption level allowed to joint families should be raised, at least to Rs. 10,000 subject to the condition that the individual exemption level may be as fixed in the Bill itself.

“ If I remember aright, when the Bill came before the Assembly at the stage of reference to the Select Committee, a point was made that there was not sufficient provision in the Bill to benefit labourers. The hon. Member Sri L. C. Pais referred to the Plantations Act of 1951. It is good that provision to meet the obligation under that Act should be made in the amended Bill. The question is whether the planters would grant the concession to the workers. But that depends on their ability or collective bargaining and other factors. The one fact is that they cannot excuse granting them benefits simply because no provision has been made in this Bill. This is all that I have to say at this stage.”

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, in the beginning I was not inclined to speak but when the hon. Member Sri Gopalan and others chose to cast some aspersions on our Party, I thought I should say a few words on this Bill. We on this side are not at all afraid of taxing the rich. On the other hand, we go ahead with so many taxation measures. We have introduced many taxes after we assumed office. Still we go on thinking of taxation measures. If we were really afraid of the Capitalists, we would not have thought of the agricultural income-tax on plantations. But there is a limit to taxation. We cannot kill the goose that lays the golden eggs. Profit motive is there in every industry and unless we encourage the Capitalist side by side with other things, no industry can thrive. As a matter of fact, I have seen some of the plantations on the hills. More than 60 or 70 per cent of middlemen have taken shares in those plantations. This goes a long way in helping only those middle-class investors. Again, many of these planters have provided to the workers all sorts of amenities like housing and hospital facilities. Above all these things, there is the Labour Act. Whatever it is, if we all on a sudden resort to heavy taxation and if we think of collecting 10 or 12 annas in the rupee as tax, it will surely cripple the industry. So, our object is to start this taxation from a low level. But still, as far as this tax is concerned, I cannot say it is on a very low level. We have now thought of imposing nearly 33-1/3 per cent levy on these plantations. Then, there is the downward trend of prices which has got to be taken note of. There is sometimes an upward trend in prices. But now we find a depression in almost all the industries, and much more so in the agricultural industry. I need not say much about it. The hon. Member Sri Pias said that we have got so many other taxes like the export duty, customs duty, sales tax and so many other taxes and in addition to this we are

15th February 1955] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

thinking about this agricultural income-tax, and this is only a thin end of the wedge. I say as the industry thrives I am sure we will think of higher levels of taxation. Even if the present level continues, I am sure as and when the industry gets more income we will get more by way of taxes. That is the principle underlying the Bill, Sir.

“ We have also adopted the Socialistic pattern of society. Our Communist friends need not think and say they alone support such a pattern of society. We have also incurred the displeasure of so many Capitalists by thinking about all sorts of taxation. We are doing our best to collect as much money as possible from the Capitalists and at the same time we want to provide work for so many unemployed people. If you think of more taxation it would mean all these industries will go and it will result in many of the people going without any employment. So, I am only reiterating that what we have fixed in this Bill is a very reasonable level. With these words I support the measure, Sir.”

SRI N. SIVARAJ :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் விவாதத்திலிருக்கும் விஷயம், அதாவது தேயிலை, காபி, ரப்பர் முதலியவைகளுக்கு தோட்ட விவசாய வருமான வரி பேரூப் பட்டிருக்கும் இந்த மசோதாவானது எல்லோராலும் வரவேற்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் இந்த சட்டசபை ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே இந்த மாதிரியான விவசாய வருமான வரி போடவேண்டும் என்று எதிர்க் கட்சியில் சொல்லிக்கொண்டு வந்த விஷயம்தான். இந்த வரியைப் பார்க்கும் காலத்தில் நில வரி வெள்ளைக்கார ஆட்சி காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட வரி, அது நியாயமான முறையிலும் விஞ்ஞான முறையிலும் அமைக்கப்படவில்லை என்று எல்லோரும் அறிவார்கள். இப்படிப்பட்ட விவசாயம் சம்பந்தமாக பெரிய தோட்ட முதலாளிகள் பெரிய தோட்டக்காரர்களும் ஏராளமாக கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு சரியானபடி வரி விதிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள் செய்தோம். அதன் பின் அந்தக் கிராஞ்சியின் காரணமாக சர்க்கார் இப்படிப்பட்ட மசோதாவைக் கொண்டு வந்ததைப் பற்றி மிகவும் வரவேற்கவேண்டியதுதான். ஆனால், இந்த வரி விஷயத்தைப் பற்றி ஒன்றும் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை.

“ பெரிய அளவில் சொந்தமாக தோட்டங்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் வெள்ளைக்காரர்கள்தான். இந்த தோட்டங்களிலிருந்து அவர்கள் ஏராளமாக வருமானம் அடைந்து அதிலிருந்து வரக்கூடிய லாபத்தை யெல்லாம் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அப்படி லாபம் அடையும் பணத்தை வெளி நாட்டிற்குக் கொண்டு போகிறார்களே தவிர உள் நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு எந்த விதமான காரியங்களையும் அவர்கள் செய்யவில்லை. அப்படிச் செய்வதாகவும் தெரியவில்லை. மற்றும் அவர்கள் பல வரியிலிருந்தும் தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எந்த விகிதாசாரத்தில் அவர்களுக்கு வரி விதிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறதோ அந்த அளவில் இதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.

“ இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்க்கட்சி உப தலைவர் ஸ்ரீ எம். கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் பல டிசென்ட்டிங் மினிடஸ் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது வரி விதிக்கும் காலத்தில் பெரிய தோட்டக்காரர்கள் அந்த வரியைக் கொடுக்கும் காலத்தில் அவர்கள் வரியைக் கொடுக்காமல் தப்பித்துக் கொள்ள பல முயற்சிகளைச் செய்யக்கூடும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இப்பொழுது தேயிலை விலையைப் பார்த்தால் அது அதிகமாக உயர்ந்திருக்கிறது. மதுவிலக்கு அமுலுக்கு வந்ததினால் கிராமங்களில் பதனூ

[Sri N. Sivaraj] [15th February 1955]

வருஷ காலமாக தேயிலைக் கடைகள் ஏற்பட்டு கிராமவாசிகள் தேயிலைத் தண்ணீர் சாப்பிடும் வழக்கம் அதிகமாகி இருக்கிறது. அதனால் தேயிலையின் விலை மார்க்கெட்டில் அதிகமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அதற்கு விலையை நிர்ணயம் செய்யாமலிருப்பதால் அப்படி விலை உயர்ந்திருக்கிறது. அதற்குத்தான் இந்த மாதிரியான வரி போடப்பட்டிருக்கிறது. கிராமங்களில் தேயிலை அதிகப்படியாக செலாவணியாவதால்தான் நாங்கள் விலையை உயர்த்தியிருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி வரி போடுவதினால் பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்கு பாதகம் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். வரியை இப்பொழுது நாம் விதிக்கப்போவதால் அவர்கள் தேயிலையின் விலையை உயர்த்தக்கூடியதாக ஏற்படும். அப்படி அவர்கள் முயற்சி செய்ய விடக்கூடாது. இதையெல்லாம் ஜாக்கிரதையாக சர்க்கார் கவனித்து அதற்குத் தக்க பரிகாரம் தேடிவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த வரியை விதிப்பது பற்றி எதிர்க்கட்சி உதவி தலைவர் தன் னுபாய் டிசுஸென்ட்டிங் மினிட்டில் பல விஷயங்களை குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது சிறு நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும் என்றும் அதுவும் முக்கியமான விஷயம் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தேயிலை தோட்டத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது தேயிலை தோட்டக்காரர்கள் ஐந்து ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்கு இந்த மசோதாவின் மூலம் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது போதாது. பத்து அல்லது பதினைந்து ஏக்கர் வரையிலும் வைத்திருக்கக்கூடிய அவர்களுக்கு இந்த விதிவிலக்கு கொடுக்கப்படவேண்டும். இது நியாயமான விஷயம். அதைப்போலவே காபி ரப்பர், முதலியவைகளை பயிரிடும் தோட்டக்காரர்களுக்கு பதினைந்து ஏக்கர் வரையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி 15 ஏக்கர் என்று நிர்ணயிப்பது போதாது. அதை 30 ஏக்கர் வரையில் என்று நிர்ணயம் செய்யவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக வரி முறையைப் பொருத்தமட்டில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 25,000க்கு மேல் வரக்கூடியவர்களுக்கு ஒரேயடியாக 5½ அணுவாக வரி விதிக்கப்படவேண்டுமென்ற விதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதிகப்படியாக லாபம் சம்பாதிக்கக்கூடியவர்கள் இன்னும் ஏன் அதிகமாகக் கொடுக்க கூடாது. அதனால்தான் 5½ அணுவிலிருந்து 10 அணுவாக உயர்த்த வேண்டும் என்றும் அதுவும் பத்து லட்சத்திற்குமேல் வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு 10 அணு என்று வரி விதிக்கவேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இவைகளை யெல்லாம் இந்த சட்டத்தை சட்டமாக்குவதற்கு முன் எடுத்துக்கொண்டு பரிசீலனை செய்யவேண்டும். ஆகவே இந்த வரிக் கொள்கையை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இது பணக் காரர்களுக்கு விதிக்கக்கூடிய வரியாக இருந்தாலும் சில திருத்தங்களைச் செய்து நல்ல முறையில் இதை நிறைவேற்றினால் அதிகப்படியான அளவிற்கு சர்க்காருக்கு வருமானம் கிடைக்கும் என்று நான் சொல்லிக் கொண்டு இந்த முறையில் இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன்.”

* SRI T. ANANTA PAI :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I fully endorse the principle of this measure of taxation. Last year when this Bill was introduced, it was introduced just as one of the taxation measures intended to cover the deficit. In introducing this measure the Hon. the Finance Minister said that the Government might possibly collect 10 or 12 lakhs of rupees. I am afraid he has underestimated the income from this measure of taxation. According to my computation, the income would not be anything less than a crore of rupees annually.

“ Sir, I do not mind taxes being collected because after all if all our welfare activities have got to be financed they have got to be done in some way or the other. And the measures of taxation

15th February 1955] [Sri T. Ananta Pai]

left with the States are after all very few and this is one of them. It is not because the plantations have been making plenty of money, it is not because there is so much profit made by the industry that it deserves to be taxed, it is not on that principle that taxation is to be levied. The money has got to be collected somehow from one sector or the other and we have to see that the sacrifice made by each sector is uniform. Huge profits made might be marked out for taxation. That might be one of the sources to get the money needed by the Government. Still other business concerns which may not be making as much profits must make some sacrifice in order to meet the national emergency. But what I do not like at the same time is to have a tirade against those who are made to pay the tax. Taxing is one thing and abusing is another. I do not know why we should think that those who were responsible for business in this country, those who were responsible for starting industries in this country, those who were responsible for undertaking lot of risks and bringing into existence so many assets in our country, should be classified as traitors and exploiters, as people less patriotic than others. These assumptions are entirely wrong. If you want to tax them a little more than what is proposed, there is no harm in proposing a higher rate if the House would support it. It may be quite all right. But at the same time to give the dog a bad name and to hang it is not proper. We have not banned foreign capital from coming into our country. Wherever we have found it necessary we have welcomed it.

“ Sir, if we accept the principle that so long as capital comes to this country for the development of economic activities without any political strings attached thereto and so long as it is our national policy to welcome it, there is no point in allowing that capital to come in and criticising it. Even in a country like Russia which had depended on foreign capital for its development, it had always been careful to keep up to its commitments to discharge their debts with interest. Otherwise the credit would go and it would not be possible to depend upon foreign countries for credit facilities. Therefore, from that point of view the persons who always and continuously slander and carry on a campaign of trade against foreign capital or against private enterprise have got to consider this position. If we want foreign capital to come to this country under certain restrictions, by all means impose those restrictions. But having allowed it to come to this country, we cannot impose more restrictions or abuse it. So, it cannot be said either that anybody who is interested in the development of this country with foreign capital is less patriotic than those who speak against foreign capital.

4-20
p.m.

“ Sir, this measure of taxation which might have been introduced as a temporary measure is, we now find, going to be a permanent one. It was introduced to cover the deficit in the budget of last year. But so far as this State is concerned, it is going to be a permanent source of revenue. In computing the tax on income, it is necessary to know what constitutes ‘income’. Of course, nobody

[Sri T. Ananta Pai] [15th February 1955]

can suggest that the interests of plantation workers should not be taken into consideration in this respect. Their conditions of work have got to be improved. They have got to be provided with all amenities. But that has nothing to do with this measure of taxation. It is absolutely necessary that more and more amenities should be provided for workers but it should be remembered that the longer these expenses are, less will be the income. If the total profits are going to be reduced as a result of these amenities being provided for, neither the State nor for that matter anybody should feel sorry about it. I do not think that it is reasonable for anybody to complain that as a result of providing more amenities to the employees, the profits will go down. Somehow or other the days of high profits have to go. There is no question about it. The money has to come in one way or the other and it is necessary that the standard of living of the people has got to be raised as quickly as possible. There is no dispute about that. So, under these circumstances provision of amenities has nothing to do with the Bill before the House. At the same time certain reasonable items of expenditure have got to be taken into consideration in computing the income. In my last speech on this Bill, I wanted that a certain amount of depreciation has got to be allowed for the re-planting of plants taking the life of the plants to be so many years and making provisions for that. If that is allowed, I am sure, the plantation industry will find it possible to plough back as much money as possible and the efficiency of the industry also can be maintained. I am glad that the Government have made provisions in this Bill for that purpose. Sir, the plants were planted long, long ago. Probably a little capital would have been enough at that time to have big plantations but to-day it would not be possible to have the estates built up in the same way as in the olden days. We can do it now only with borrowed capital. Whether under Socialism or Capitalism, we cannot progress without raising loans. When that capital is raised by way of loans it must carry interest. Whether it carries a higher rate of interest or lower rate of interest, is a different matter altogether. Even in computing the excess profits tax or the business profits tax, provision was made for borrowed capital if it was genuine and no benami transactions were entered into. Therefore all such interest on borrowings should be allowed. I do hope that, as far as possible, the incidence of taxation will be justly distributed over all the plantations. Thank you, Sir."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—Mr. Deputy Speaker Sir, I think, this is a wise move on the part of the Government to have introduced this Bill. In the neighbouring State of Travancore-Cochin, income of agricultural plantations has been subject to the tax for a long time. The tax proposed in the Bill is, after all, not very drastic. Soon after the war broke out in 1939, many companies were floated for tea, coffee and other plantations and those companies have earned not less than 70 per cent profit in the course of seven or eight years. Of course, much has been said about expenditure and it should also be taken into

15th February 1955]

[Sri P. Rangaswami Reddiar]

consideration in levying the tax. After deducting all the expenditure incidental to the running of the plantation industry from the gross income, no company has incurred any loss all these years. If one carefully goes through the fluctuation of shares in the market, one will find that the shares of the plantations alone are subject to great fluctuation. The shares of certain companies especially rubber companies have shot up by three times or even four times the paid up value. If a person carefully analyses the facts and figures relating to the initial capital, turnover, net income and interest, he will be convinced that, after all, the proposed tax is not very much and it would not work as a great hardship on them. But the exemption limit may be raised in the case of small planters and small companies. They should be exempted from this tax. On the higher level the proposed tax is not even in conformity or in proportion to the enormous amount earned by these companies and nobody need feel sorry either for the plantation companies or for those who hold shares in these companies. One of the leading planters in the South, in his evidence, suggested that the tax may be fixed by levying a flat rate per acre. By this method, the Government also would get a decent portion from the annual net income of these companies. In case any company incurs any loss in any year, they need not pay the tax. Only when they earn huge profits, they will be made to pay a decent portion of the net income. I hope this point will be taken into consideration and if necessary an amendment may be brought forward to the Bill so that the companies can be made to pay a heavy tax just as the income-tax payers and other tax payers do. Then only they will not evade payment of a decent portion of their income to the State."

*SRI P. G. MANICKAM :—"மதிப்பிற்குரிய உப சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தோட்ட வருமான வரி மசோதாவை நான் ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 4-27 p.m.

"அனேகமாக தேயிலை, ரப்பர், காப்பி போன்ற தோட்டங்களின் சொந்தக்காரர்கள் அயல் நாட்டார்கள்தான் என்பதை சபையினருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பாக அவர்கள் இந்த தேசத்தில் அரசாட்சி செய்யும் நோக்கத்தோடு வந்தவர்கள். அதே சமயத்தில் அவர்கள் வியாபாரம் செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள்; இந்த ம்லைத் தோட்டங்களில் விவசாயம் செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் தங்களது சொந்த நாட்டுப் பூமியில் விவசாயம் செய்யவில்லை. இந்திய நாட்டு பூமிகளிலே தான் விவசாயம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த நாட்டிலே மலைப் பிரதேசங்களில் எங்கெல்லாம் விவசாயம் செய்வதற்கு வசதி இருந்ததோ அங்கெல்லாம் விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்கள் போட்ட மூலதனம் மிகக் குறைவுதான். இருந்தாலும் அவர்கள் அந்தத் தோட்டப் பயிர்களிலே கோடானுகோடி ரூபாய்கள் லாபம் சம்பாதித்துவிட்டார்கள். கோடானுகோடி ரூபாய் அவர்களுக்கு லாபம் கிடைத்திருக்கிறது என்றால் அவ்வளவு லாபம் அவர்களுக்கு வரும்படியாக உழைத்தது யார்? உழைத்தது எல்லாம் நம் நாட்டு விவசாயக் கூலிகள் தான். அவர்களிடத்திலே வேலைக்கு அமர்ந்த இந்தியர்கள் தான் பாடுபட்டு உழைத்து, தங்கள் ரத்தத்தைச் சிந்தி அவர்களுக்குக் கோடானுகோடி ரூபாய் லாபம் வரும்படியாக கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தியர்களிலும் குறிப்பாக ஹரிஜனங்கள்தான் தங்கள் ரத்தத்தைச் சிந்தி மலையையும், காட்டையும் வெட்டி கொத்தி விவசாயப் பூமிகளாகச் செய்திருக்

[Sri P. G. Manickam] [15th February 1955]

கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. காடாகக் கிடந்த பூமி களையெல்லாம் தோட்டங்களாகச் செய்ய அந்த ஹரிஜனங்கள் தங்கள் உயிரையே விட்டிருக்கிறார்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம். அவர்களுக்கு அந்தத் தோட்ட முதலாளிகள் ஏதாவது நன்மை செய்திருக்கிறார்களா என்றால் கொஞ்சம்கூட இல்லை. ஹரிஜனங்களின் ரத்தத்தை உரிஞ்சினார்களே தவிர அவர்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் செய்யவில்லைவென்ற பலத்த தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பாகத்தான் வீட்டு வசதி, பள்ளிக்கூட வசதி போன்றவைகளை சர்க்காருடைய பலவந்தத்தின்மீதே செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். முன்பு ஏதோ ஆஸ்பத்திரிகள் வைத்திருந்தார்கள். அதுவும் அந்த ஆஸ்பத்திரிகள் எதற்காக? தொழிலாளிகள் சிக்காகப்படுத்துவிட்டால் வேலைக்கு வராவிட்டால் என்ன செய்வது என்பதற்காகத்தானே ஒழிய தொழிலாளர்களுடைய ஆரோக்கியத்தில் அக்கறைக்கொண்டு அவற்றை ஏற்படுத்தவில்லை. அந்தத் தோட்டங்களிலிருந்து கிடைத்து வந்த வருமானம் பூராவையும் அவர்கள் அயல் நாட்டுக்கே அனுப்பிக்கொண்டு இருந்தார்களே தவிர இந்த நாட்டிலேயுள்ள மக்களுக்காக, அதுவும் குறிப்பாக அவர்களது தோட்டத்திலேயே வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஹரிஜன தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகச் சிறிதளவுகூடச் செலவு செய்ததே கிடையாது.

“இப்பொழுது இந்த வரி கொண்டுவருவதன் மூலமாக வெளிநாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பணத்தைச் சிறிதளவு கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் இந்த வரியின் மூலமாக வாக்கூடிய பணத்தை சர்க்கார் நல்ல வழியில் செலவழிக்கவேண்டுமென்றால் நிச்சயமாக அதிலிருந்து கிடைக்கும் வரிப்பணம் பூராவையும் ஹரிஜனங்களின் நலனுக்கே செலவழித்தாகவேண்டும். அதோடு அதை வெறும் பணமாக மாத்திரம் கருதக்கூடாது. அதை ஹரிஜன மக்களின் ரத்தமாகவே கருதி ஹரிஜனங்களுடைய நன்மைக்கே அந்தப் பணத்தை சர்க்கார் செலவழிப்பார்களேயானால் அது மிகவும் நல்லது, அதுதான் நியாயமான முறையும் ஆகுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் அந்தத் தோட்டங்கள் இன்று செழிப்படைந்திருக்கின்றன என்றால் அதற்கு ஹரிஜன மக்களே தங்களது உடல் ரத்தத்தைக் கொட்டிப்பாடுபட்டு அதை வளப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறக்கக்கூடாது.

“தற்காலத்தில் நம் இந்தியாவில் எங்கு பார்த்தாலும் நிலச்சீர்த்திருதம்பற்றி பேசப்பட்டு வருகிறது. ‘நிலம் உழுபவர்களுக்கே சொந்தம்,’ என்று எங்கு பார்த்தாலும் கோஷம் எழுப்பப்படுகிறது. இதைத்தான் கம்யூனிஸ்டுகளும் சொல்லுகிறார்கள். இதைத்தான் சோஷலிஸ்டுகளும் சொல்லுகிறார்கள். இதைத்தான் காங்கிரஸ் கட்சியும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறது. அப்படி உழுபவர்களுக்கே நிலம் சொந்தம் என்று சர்க்கார் ஏதாவது சீர்திருத்தம் கொண்டு வருவார்களே யானால் அப்பொழுது இந்த மலைத் தோட்டங்களை எல்லாம் ஹரிஜன மக்களுக்கே கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அதோடு கூட நமது அரசாங்கம் அந்தத் தோட்டங்களின் சொந்தக் காரர்களாக அயல் நாட்டார்களுக்கு ஒரு வேண்டுகொள் விடுத்தாலும் கூட நன்றாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். நானும் அந்த அந்நிய முதலாளிகளைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் இவ்வளவு காலம் இந்த நாட்டின் செல்வத்தை, ஹரிஜன மக்களின் உழைப்பைக்கொண்டு கோடிக்கணக்கில் சுரண்டிச் சென்றது போதும். அவர்கள் போட்ட முதலுக்கு மேல் ஏராளமான லாபம் அதிலிருந்து அவர்களுக்குக் கிடைத்து விட்டது. ஆகவே இனிமேலாவது அந்தப் பூமிகளை இந்தியர்களுக்கே கொடுத்துவிட்டு அவர்களை வெளியேறும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதில் அவர்களுக்கு நஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. இப்படிச் செய்தால் அவர்களது தாராள மனப்பான்மை என்றென்றும் இந்த நாட்டில் இருக்கும். அவர்கள் இதுவரை ஹரிஜன மக்களுக்கு இழைத்து வந்த அநீதிக்கும் சரியான நியாயம் செய்துவிட்டதாக ஆகும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் ஸ்ரீ வினோபாவின் பூதான யக்ஞத்திற்கு அந்தத் தோட்டங்களை நன்கொடையாக அளிப்பார்களேயானால் அதுவும் கூட ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். இது விஷயமாக ஸ்ரீ வினோபா அவர்களே

15th February 1955] [Sri P. G. Manickam]

அந்தப் பிரதேசங்களுக்கு சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து இந்த வேண்டு கோளை விடுக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இதற்கு மேல் அதிகம் பேச நான் விரும்பவில்லை. இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வரியானது ரொம்பவும் நியாயமானது. மலைத் தோட்டங்களுக்கு வருமான வரி போடுகிறார்களே என்று யாரும் வருத்தப் படவேண்டியதில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் அதிக வரி போட்டாலும்கூட அதை அந்த மலைத்தோட்ட முதலாளிகளால் கொடுக்க முடியும். அதனால் சர்க்காருக்கும் அதிக வருமானம் வரும். அங்கே உழைப்பவர்கள் எல்லாம் நம் இந்தியர்கள்தான். இந்திய மண்ணில், இந்தியர்களின் உழைப்பினால் அவர்களுக்கு லாபம் வருகின்றது. ஆகவே தங்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபத்தில் ஒரு பகுதியை அவர்கள் சர்க்காருக்குக் கொடுப்பது ரொம்பவும் நியாயமாகும். சர்க்காருக்கும் அங்குள்ள ஹரிஜனங்களின் நலனை உத்தேசித்து இந்த வரிப்பணத்தைச் செலவிடவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. T. RAJU :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்த நாங்கள் ஆதரிப்பதற்கு மிகுந்த பெருமைப்படுகிறோம். காரணம் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பாக நாங்கள் தேர்தலுக்கு நின்ற காலத்தில் மக்களிடையே ‘எங்களுக்கு வோட்டுக் கொடுத்து எங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து சட்டசபைக்கு அனுப்பினால் நாங்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பிரதேசங்களிலுள்ள ஏராளமான வெள்ளைக்கார முதலாளிகளின் காப்பி, தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களுக்கு வரி போடுவதன் மூலம் நம் நாட்டு செல்வம் அதிகமாக வெளியில் போகாத வாறு நம் நாட்டு மக்களுக்கே பயன்படும்படியாகச் செய்கிறோம்’ என்று உறுதி கொடுத்தோம். நாங்கள் சபை அங்கத்தினர்களாக வந்ததிலிருந்து இதை விஷயத்தைப் பற்றியும் சர்க்காருக்கு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.”

4-32
p.m.

SRI R. V. SWAMINATHAN :—“நண்பர் ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா அவர்கள் பேசும்போது அவர்கள்தான் இந்த மாதிரியாக வரி போடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி இந்த நாட்டில் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்தே, கனம் கே. டி. ராஜா பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே காங்கிரஸ்காரர்கள் இதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.”

SRI K. T. RAJU :—“சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்கள். ஆனால் இடையிலே அப்படிச் சொல்வதை விட்டுவிட்டார்கள் என்பதையும் கனம் ஸ்ரீ ஆர். வி. ஸ்வாமிநாதன் அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.”

SRI K. RAJARAM NAIDU :—“இன்றைக்கு அப்படிச் செய்கிறவர்களும் நாங்கள் தான்.”

* SRI K. T. RAJU :—“இந்த மாதிரியாக வரி போடவேண்டுமென்று நாங்கள் வெளியிலும், இந்த சட்டசபைக்குள்ளும் பல வருஷங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஆகவே சர்க்கார் இன்றைக்கு மலைத் தோட்டங்களுக்கு வருமான வரி போட ஒரு மசோதா கொண்டு வரும்பொழுது அந்த மசோதாவின் அடிப்படைக் கொள்கையை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறோம். அந்த மசோதாவை ஆதரித்து ஸ்ரீ பி. ஜி. மாணிக்கம் அவர்கள் பேசியதும்கூட எங்கள் பிரசாரத்தின் எதிரொலிதான். அந்த அளவுக்கு நான் பெருமைப்படுகிறேன். ஸ்ரீ மாணிக்கம் மாத் திரம் அல்ல, ஏழை எளிய மக்கள் எல்லாம் இந்த வரிக்கொள்கையை மிகவும் ஆதரிப்பார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ மாணிக்கம் போன்றவர்கள் அல்ல. ஆகவே உண்மையாகவே கனம் மாணிக்கம் அவர்கள் பேசியவற்றை எல்லாம் நான் ஆதரிக்கிறேன்.”

[Sri K. T. Raju] [15th February 1955]

“குறிப்பாக இன்றைய தினம் நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் மாத்திரம் ஏழு கோடி ராத்தல் தேயிலை விளைகிறது. இதிலே கிட்டத்தட்ட ஐந்து கோடி ராத்தல் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்த ஏழு கோடி ராத்தல் தேயிலை உற்பத்தி பண்ணுவதற்கு இந்த நாட்டில் உள்ள ஒரு லட்சத்து இருபத்தையாயிரம் தொழிலாளர்கள் உழைக்கவேண்டி இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு இதில் கிடைக்கும் லாபம் போடிக் கணக்கான ரூபாய்களாகும். இந்தத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் பெரும்பாலும் வெள்ளைக்காரர்களிடம்தான் இருக்கின்றன. இவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் இந்த நாட்டில் எவ்வளவு ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல முடியாது. ஏராளமான பணத்தை நம் நாட்டிலிருந்து அவர்கள் தங்களுடைய தேசத்திற்குச் சுரண்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். இது ஒரு சாதாரணமான தொழில் அல்ல. போடக்கூடிய மூலதனமோ மிகக் குறைவு. ஆனால் கிடைக்கக் கூடிய லாபமோ கோடிக் கணக்கு. ஆனால் அங்கே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமான வசதியும் செய்து கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே சர்க்கார் இவற்றுக்கு எல்லாம் இப்பொழுது வருமான வரி போடுவதை ஆதரிக்கிறேன். அதே சமயத்தில் சர்க்கார் போட உத்தேசித்திருக்கும் வரி, அவர்களுக்கு இன்றைய தினம் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டே கணக்குப் பார்த்தாலும் மிகக் குறைவு என்று சொல்லிக்கொள்ளவும் விரும்புகிறேன். வரி இன்னும் அதிகம் போடுவதன் மூலமாக சர்க்காருக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிக வருமானத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்.

“சர்க்கார் நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரியைக் கொண்டு வந்தபோது நாங்கள் அதைப் பலமாக எதிர்த்தோம். அப்பொழுது காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து பேசியவர்கள், கம்யூனிஸ்டுகளாகிய நாங்கள் எந்த வரியைக் கொண்டு வந்தாலும் எதிர்ப்பதற்குப் புகார் சொன்னார்கள். அது ரொம்பவும் ஆதாரமற்ற புகாராகும். நாங்கள் நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரியை எதிர்த்தோம் என்றால் அது நிச்சயமாக நம் நாட்டிலுள்ள ஏழை எளிய விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் என்ற ஒரு காரணத்திற்காகவே எதிர்த்தோம். ஆனால் அப்பொழுதே சர்க்காருக்கு வருமானம் வேண்டுமென்றால் இந்த மலைத் தோட்டங்களுக்கு வருமான வரியை சர்க்கார் ஏன் போடக்கூடாது என்று கேட்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு மலைத் தோட்ட வருமான வரியைக் கொண்டு வந்திருக்கும்பொழுது நாங்கள் அதை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறோம். இன்னும் வரியை அதிகம் போடுங்கள் என்றுதான் சர்க்காருக்குச் சொல்லுகிறோமே தவிர காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் புகார் சொல்வதைப் போல நாங்கள் வரியே போடவேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. யென்பதை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். எங்கள் கட்சியின் கொள்கை வரியைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்களுக்கு வரி போடவேண்டுமே தவிர வரி கட்ட முடியாத நிலைமையில், ஏன் வாழ்க்கையே நடத்த வகையின்றி தவிக்கின்ற பரம ஏழை எளிய மக்களுக்கு வரி போடக் கூடாது என்பதே தான். பணக்காரர்களுக்கு நிறைய வரி போடுங்கள். நாங்கள் ஆதரிக்கிறோமா இல்லையா என்று வேண்டுமானால் பாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே எல்லா வரியையும் எதிர்ப்பது எங்கள் கொள்கை அல்ல. வெள்ளைக்காரர்கள் இந்த நாட்டின் இயற்கைச் செல்வத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள், இந்த நாட்டிலுள்ள ஏழை எளிய தொழிலாளர்களின் உழைப்பைக்கொண்டு தங்கள் ஊதியத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஆகியோருக்கு நிறைய வரி போடுவதையே நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம். அந்தத் திசையிலே இந்த மசோதா முதற்படியாக வந்திருக்கிறது. ஆகவே நான் இதை முதலிலேயே வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

“இன்றைக்கு அந்த மலைத் தோட்டங்களின் நிலைமை என்ன? இந்த ராஜ்யத்திலே மாத்திரம் ஏழு கோடி ராத்தல் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என்று சொன்னேன். அதிலே இந்த நாட்டின் சுய தேவை குறைந்தபட்சம் இரண்டு கோடி போக பாக்கியுள்ள ஐந்தே கோடி ராத்தல் வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. மத்திய சர்க்கார் இவற்றுக்கு

15th February 1955] [Sri K. T. Raju]

ஏற்றுமதி வரி ராத்தல் ஒன்றுக்கு 10 அணு போடுகிறார்கள். அதன் மூலமாக மத்திய சர்க்காருக்கு மூன்று கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே நம் ராஜ்யத்திலிருந்து மாதந்திரம் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிற தேயிலையிலிருந்து மத்திய சர்க்காருக்கு மூன்று கோடி ரூபாய் வருமானம் வருகிறது என்றால் அதில் பாதியையாவது நமது ராஜ்யத்திற்கு அவர்கள் கொடுத்துவிடவேண்டும். அதாவது ராத்தல் ஒன்றுக்கு பத்தணு ஏற்றுமதி வரி போட்டார்களானால் அதில் ஐந்தணுவை நம் ராஜ்யத்திற்கு அவர்கள் கொடுக்க வேண்டியது ரொம்பவும் நியாயமாகும். ஆனால் அவர்கள் அப்படிக் கொடுப்பது கிடையாது.

“ இந்த தோட்டத்தின்மீது விதிக்கப்படும் வரியினால் மத்திய சர்க்காருக்கு மூன்று கோடி ரூபாய் போய்விடுகிறது. ஏற்றுமதி வரி ராத்தலுக்கு 10 அணு என்றால் 5 அணு ராஜ்ய சர்க்காருக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்க வேண்டும். ஏனென்றால் நம் சென்னை ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி அதிகம். சணல்களுக்கு விதிக்கும் ஏற்றுமதி வரியிலிருந்து மத்திய சர்க்கார் வங்க சர்க்காருக்கு ஒரு பகுதியை கொடுத்துவிடுகிறது. அதேபோல் சென்னை சர்க்காருக்கும் அளித்தால் இதனால் சென்னை சர்க்காருக்கு 1½ கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும். இன்றைக்கு 50 ஏக்கருக்குமேல் வைத்திருக்கும் கம்பெனிகள் 94 இருக்கின்றன. இந்த கம்பெனிகளெல்லாம் பெரும் லாபத்தை அடைகின்றன. இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சிபார்சைப் பார்த்தால் ஐந்து ஏக்கருக்கு குறைவாக வைத்திருப்பவர்களுக்கு இந்த வரியினால் விதி விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறது. ஐந்து ஏக்கர் என்பது இன்னும் அதிகமாய் இருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. நில அபிவிருத்தி விஷயத்திலும் இதே கொள்கையைத்தான் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அனுசரித்து வந்திருக்கிறது. இம் மாகாணத்தில் 10 ஏக்கர் வரை விதி விலக்கு கொடுத்தால் நல்லதென்று தோன்றுகிறது. இந்த நாட்டிலே 94 தேயிலைக் கம்பெனிகள் இருக்கின்றன. சாதாரண முதலாளிகள் அல்ல பெரிய பணக்காரர்கள், வெள்ளைகார முதலாளிகள். இவர்களெல்லாம் மூலதனம் ஒன்றும் போடவில்லை. நீலகிரி, ஆனமலை முதலிய எஸ்டேட்டுகள் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு சொந்தமான அரசாங்கம் இருந்ததால், அந்த நிலங்கள் இவர்களுக்கு தானமாக கொடுக்கப்பட்டன. பெரிய நிலத்திற்கு மிரால்தார் நிலத்தை குத்தகைக்கு விட்டு 50 சதத்தை பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் இன்று தேயிலை தோட்டங்களை இலவசமாக பெற்றுள்ள தோட்ட முதலாளிகள் குத்தகையாக சர்க்காருக்கு ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை. ஒரு தேயிலைச் செடி 60 வருடத்திற்கு பலன் தரும். இந்தத் தேயிலையில் 11 மாதத்திற்கும் பலன் கிடைக்கும். அவர்களுக்கு இந்த வருமானம் வருஷம் பூராவும் இருக்கிறது. வருஷம் பூராவும் விளைச்சல் இருக்கிறது. இந்த விவசாயத்தில் நஷ்டம் ஏற்படுவதற்கு வழியே இல்லை. இவ்வளவு லட்சக்கணக்கான வருமானம் உள்ள நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் பெரும்பாலும் வெள்ளைக்காரர்கள்தான். நீலகிரி, ஆனமலை எஸ்டேட்டை எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு வருஷமும் ஏராளமான வருமானம் இருக்கிறது. சர்க்காரே எடுத்து நடத்தினால் அந்தப் பணம் நம் நாட்டு மக்களுக்கு சொந்தமாகும். இப்பொழுது வெள்ளைக்காரர்களால் தங்கள் நாட்டுக்கு கொண்டுபோகப்படுகிறது. ஒரு ராத்தல் தேயிலை உற்பத்தி செய்வதற்கு செலவு ரூபாய் ஒன்றுதான். இன்று நமது ராஜ்யத்தில் வருடம் ஏழு கோடி ராத்தல் தேயிலை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இன்று ஒரு ராத்தல் விலை ரூபாய் மூன்று. இதன்படி பார்த்தால் 31 கோடி ரூபாய் கிடைக்கின்றது. இதில் செலவு போக வருடம் ஒன்றுக்கு 14 கோடி ரூபாய் மீதமாகின்றது. இதில் மத்திய, மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வரி செலுத்துகிறது போக வருடம் ஒன்றுக்கு குறைந்தது எட்டு கோடி ரூபாய் லாபம் கிடைக்கிறது.

“ இந்தத் தேயிலைத் தோட்டங்களை சர்க்காரே எடுத்துக்கொண்டால் நாட்டில் எந்த விதமான புதிய வரி விதிப்பிற்கும் அவசியம் இருக்காது. இப்பொழுது 5½ அணு வரி என்பதை 10½ அணுவாக போடலாம். இந்த வரி போடுவதினால் வெள்ளைக்காரர்கள் இந்த நாட்டைவிட்டுப்போய் விடமாட்டார்கள். கனம் ஸ்ரீ பி. ஜி. மாணிக்கம் அவர்கள் சொன்னதுபோல்

4-40
p.m.

[Sri K. T. Raju] [15th February 1955]

வேலையில்லாது கஷ்டப்படும் ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம். இதனால் நாட்டிற்கு நல்ல பலன் ஏற்படும். தேசிய இயக்கம் நடந்த காலத்தில் இந்த தேயிலைத் தொழிலாளர்கள் கஷ்ட நிலையை உணர்ந்த “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற பாட்டைப் பாடுவார்கள். நீலகிரி தேயிலைத் தோட்டம் போன்ற இடங்களில் ஹரிஜன குடும்பம் முழுவதும் கொடுத்த உழைப்பினால்தான் இப்போதுள்ள எஸ்டேட்டுக்கள் வளம் அடைந்துள்ளன. ஆதலால் இந்த கொள்வனவு அடிக்கும் வெள்ளைக்கார முதலாளிக்கு வரிபோடுவதில் அஞ்சுவது கூடாது. இது எப்படி இருக்கிற தென்றால் சிட்டுக்குருவியின் தலையில் பனங்காயும், யானையின் தலையில் சுண்டைக்காயும் வைப்பதுபோல் இருக்கிறது. நாங்கள் சொல்வதைப்போல் வரியை விதித்தால் 2½ கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும்.

“இந்த எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எதற்கெடுத்தாலும் வரி கொள்கையை எல்லாம் எதிர்க்கிறார்கள் என்றெல்லாம் பேசக்கூடாது. ஐந்து கோடியும் ஏழு கோடியுமாக பயன் அனுபவிக்கிறவர்களுக்கு 5½ அணு போடக்கூடாது, 10½ அணு போடுவதுதான் நியாயம். இந்த முறையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவு கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறோம். அதோடு மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து 2½ கோடி ரூபாய் கேட்கும்படியாக சொல்லுகிறோம். இந்த அரசாங்கம் இப்போது கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மசோதாவை, கொள்கையிலும், லட்சியத்திலும் நாங்கள் உண்மையாகவே வரவேற்கிறோம். இனிமேல் இந்த முறையில்தான் வரி போட ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முறையை அரசாங்கம் கையாண்டால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியும், மக்களின் வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்கும். அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால் 10½ கோடி ரூபாய் வருமானமும் கிடைக்கும். ஆதலால் இதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

4-50
பயி

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, it would have been unnecessary for me to rise and support this Bill but for the fact that there has been a certain amount of misconception on the part of the Opposition. The Members of the Opposition have said that they are supporting the Bill wholeheartedly. So the Hon. Minister piloting the Bill will have to answer the criticisms of the members of his own party. That the members of the party in power will support a measure that is brought by the Government is beyond doubt or debate. If there is the added support of the Opposition, then that measure gets the maximum support that any legislative measure could be expected to get. I congratulate the Minister in charge of the Bill on bringing forward a Bill which has got the support of the entire House including the Members of the Opposition. It would not have been necessary to discuss the matter further but for the circumstance that a few poser ideas have been put into the debate. It is said that this Bill is intended to help the capitalists and that the party in power is out to protect the capitalists at the expense of somebody else, that ‘somebody else’ evidently referring to labourers. I say that it is an entirely wrong approach. A time was when a budget was considered the most lovable if it did not propose any new taxes. But to-day the position is not like that. There are very few budgets that are presented to-day that do not propose any new taxes. Having regard to the need of the Government for more funds for carrying out ameliorative measures, fresh taxation has become inevitable and all parties will have to accept that position. So far as the principle embodied in this Bill is concerned, I am supporting it not only on behalf of my party but also on behalf of the entire House. An impression is created by

15th February 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

some of the speeches made that the four plantation industries that are taxed by this Bill are very big industries and that they are owned entirely or to a large extent by foreigners. I will not venture to engage the attention of the House with regard to all the four industries. I will confine myself to the major among the four namely the coffee industry. The figures that have been put into my hands, whose correctness I have no reason to doubt, lead me to just the opposite conclusion. Of the various States that have got coffee plantations, Madras State has got about one lakh of acres, Mysore comes second, Coorg comes third and the other States have got small extents spread over here and there. In Madras State, Indian-owned or Indian-controlled estates are more than ten times those owned by Europeans or foreigners. Taking one or two companies and generalising the position will not give us the correct approach or lead us to correct conclusions. Of the total number of estates, 21,442 estates have each an area of less than 5 acres, 2,491 have each an extent of between 5 to 10 acres, 1,820 have each an extent of between 10 to 25 acres. Thus gradually when it comes to a question of 200 acres and above we have got only 303 estates and all these 303 estates are not owned by Europeans. Not that to my mind it makes any difference whether an industry is owned by an Indian or an European. When the need of the Government for funds for carrying out ameliorative measures is conceded and the principle embodied in the Bill is accepted, let us not make it a point to bring in racial discrimination between Indian and foreign planters. Not that I love the foreigner more than my brother in India. When I love my Indian brother, it does not necessarily mean that I detest the foreigner. When a foreigner is prepared to give us co-operation and act in concert, I really do not see why he should be placed at a disadvantage. I certainly agree that a foreigner should not rob and go away as he might have done in the past. But that time has gone and gone for ever. Let us take stock of the present situation, concentrate on constructive proposals and accept all co-operation and help, financial and otherwise, in building up our nation which is the common ideal of all parties in the State.

“ Since this is the general discussion stage of the Bill, I will refer to a few principles of the Bill without going into details. It is said that the provisions of this Bill are taken from the Indian Income-tax Act and the Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act. The point that arises is whether there should be a slavish imitation of the other Acts and whether we should not profit by the experience gained in the working of those Acts and avoid the mistakes that have been detected. What I have in my mind is the allowances and deductions admitted for computing the agricultural income. When certain allowances and deductions are admitted in the Indian Income-tax Act and the Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act, I do not see any reason why those allowances and deductions should not be admitted under this Act. The reasons which prevailed for allowing deductions in those Acts prevail in respect of this Act also. If a person has borrowed for

[Sri B. Vaikunta Baliga][15th February 1955]

purchasing or working an estate, there is no reason why that debt should not be deducted in computing agricultural income. The actual income cannot be known, unless all the expenses are computed and deducted. There may be a few benami transactions here and there. The account books are open to scrutiny and such transactions can be checked. But the possibility of the occurrence of such transactions should not be made a ground for disallowing even money borrowed for meeting the legitimate expenses of the estate.

“ The changes made by the Select Committee are really very good. The Select Committee made detailed study of the Bill and I am glad that several points have been conceded. The Bill as it has emerged from the Select Committee is a slight change for the better. Barring a few changes that may be found necessary in the light of the further discussion, this measure has got the warm support of every Member and I am happy to lend my support. I commend the Bill for the acceptance of the House.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.

